

men sin meste Tid tilbragte han ene med sig selv og sine Tanker ude paa Landevejen, naar han i Embeds Medfør kørte rundt med sin stridhaarede norske Fjordhest, der næsten var blind af Ælde. Manden var Vejassistent, og aldrig havde Distriktets Veje været i saa god Stand som i hans Tid.

Trods sin Ensomhed, og skønt han i mange Aar havde haft et svagt Helbred, der nødte ham til en streng Regelmæssighed i sin hele Livsførelse og navnlig til at forsage alle saadanne haandfaste Nydelser, hvormed andre af Egnens Folk søgte at bøde paa Naturens Barskhed, syntes han altid rolig og tilfreds. Dette undrede Folk og foruroligede dem tillige, saa meget mere som han ikke søgte Trøst i Religionen, aldrig gik i Kirke, end-sige til Herrens Bord, og derfor af Præsten blev betegnet som en af de ulykkelige, der var hjemfalden til den evige Fortabelse.

En af dem, paa hvem hans Personlighed havde gjort stærkest Indtryk, var hans Genbo, Skolelæreren, en yngre Mand med en opvakt Aand. Han havde holdt af at smutte over til ham om Aftenen for at faa sig en Passiar om alvorlige Ting. Skolelæreren var en Mand, der i alle Forhold beflittede sig paa at leve som et ærligt og redeligt Menneske, hvorfor han ogsaa mente at turde haabe paa engang af faa Del i den evige Salighed. Men trods disse gode Udsigter, og skønt han levede det hyggeligste Familjeliv med Kone og Børn, havde han dog mangen Gang baade triste og trætte Timer, ja han havde ikke kunnet skjule for sig selv, at hans gudløse Genbo i al sin Ensomhed syntes lykkeligere end han. Da han engang havde taget Mod til sig og tilstaaet dette for Assistenten, havde denne paa sin korte og rolige Maade svaret, at han i saa Fald ikke havde fundet sit naturlige Voksested, hvor han alene vilde kunne lære den højeste Menneskelykke at kende: at blive sig sit eget Selv fuldt og klart og bevidst. Men da Skolelæreren derefter spurgte ham, hvorledes man bar sig ad med at søge dette Voksested, svarede han, at herom kunde det ene Menneske ikke meddele det andet Raad, her maatte enhver frygtløst give sig det Selvfølelsens Instinkt i Vold, der var nedlagt i alt det skabte.

En anden Gang trængte Skolelæreren ind paa ham for at faa